

Sygn. akt I PK 239/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Zakładom Przemysłu [...] "J." Spółce z o.o. w C.
o sprostowanie świadectwa pracy i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt VI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powódki wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 6 marca 2014 r. Zarzucono naruszenie art. 8 k.p. w zw. z art. 291 § 1 k.p. oraz art. 295 k.p.

Jako przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zakresie wymagalności roszczeń ze stosunku pracy, w przypadku gdy pomiędzy stronami toczyło się postępowanie restytucyjne, po którego prawomocnym zakończeniu powódka wystąpiła z dalszymi roszczeniami. Ponadto, na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, argumentując, że Sąd Okręgowy w sposób oczywiście błędny przyjął, iż w sprawie doszło do przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powódkę.

Pozwany, reprezentowany przez prokurenta, złożył odpowiedź na skargę kasacyjną powódki wraz z wnioskiem o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Na wstępie należy zauważyć, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. Nie można jednocześnie twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu oczywiście błędnego przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że doszło do przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powódkę oraz, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w zakresie wymagalności roszczeń ze stosunku pracy, w sytuacji gdy z ustaleniem momentu wymagalności roszczeń wiąże się początek biegu okresu ich przedawnienia (art. 291 § 1 k.p.).

Skarga nie spełniała wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia, dotyczy to w szczególności sformułowania przez pełnomocnika skarżącej rzekomego zagadnienia prawnego. Istotne zagadnienie prawne występuje, gdy wskazywana kwestia prawna ma niemałe znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jego zredagowaniu, ale przede wszystkim o juretryczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976). Wskazany przez pełnomocnika problem prawny nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 389⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Powódka dochodziła zasądzenia ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2007 r., ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy z tytułu posiadania statusu osoby niepełnosprawnej za 2007 r., premii kwartalnej za I kwartał 2007 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 marca 2007 r., odprawy z tytułu likwidacji stanowiska pracy oraz odszkodowania z tytułu nadpłaty świadczeń chorobowych z odsetkami ustawowymi od dnia 31 grudnia 2007 r. Powództwo o zapłatę ww. roszczeń powódka wniosła dopiero w grudniu 2012 r. Zgodnie z ustaleniami faktycznymi, w oparciu, o które wydano zaskarżony wyrok, a które wiążą Sąd Najwyższy, stosunek pracy powódki ustał w dniu 13 marca 2007 r. Jednocześnie

nie ustalono, aby wystąpiły jakiekolwiek okoliczności, z którymi ustawodawca związał przesunięcie terminu rozpoczęcia biegu przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powódkę czy przerwanie biegu ich przedawnienia, a także nie ustalono okoliczności przemawiających za nieuwzględnieniem zarzutu przedawnienia na podstawie art. 8 k.p. Pełnomocnik skarżącej nie przedstawił również argumentów prawnych na poparcie twierdzenia, że odwołanie powódki do sądu pracy od złożonego jej oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno mieć wpływ na termin wymagalności roszczeń dochodzonych przez nią w tej sprawie, odpowiednio na ustalenie początku biegu przedawnienia tych roszczeń. Wskazany w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2010 r., PK 186/09 (najprawdopodobniej chodziło o wyrok wydany w sprawie o sygn. akt I PK 186/09, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 224) nie jest adekwatny do okoliczności tej sprawy. Wyrok ten został wydany w sprawie, w której powód dochodził m.in. wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy. Niezależnie od tego, warto dokładnie przytoczyć fragmenty z uzasadnienia tego wyroku. Sąd stwierdził, że „Możliwość żądania zaspokojenia roszczenia oznacza potencjalny stan o charakterze obiektywnym, którego początek następuje w chwili, w której wierzytelność zostaje uaktywniona. Moment ten przypada w dniu oznaczonym w umowie lub w przepisach prawa pracy. Wymagalność roszczenia może przy tym nastąpić niezwłocznie po jego powstaniu lub łączyć się z ustaniem stosunku zatrudnienia. Pretensje odszkodowawcze pracownika z tytułu rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy stają się zaś wymagalne najpóźniej w dacie orzeczenia przez sąd o ich zasadności”. Pełnomocnik skarżącej formułując zagadnienie prawne oraz nawiązując w tym zakresie do wyroku Sądu Najwyższego z 4 marca 2010 r. nie dostrzega zasadniczej różnicy pomiędzy roszczeniami pracownika z tytułu rozwiązania stosunku pracy, a roszczeniami dochodzonymi przez powódkę w tej sprawie.

Odnosząc się do drugiej wskazanej przez pełnomocnika przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania, z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. W

judykaturze wskazuje się, że oczywistość skargi kasacyjnej należy wykazać przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia SN z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541; z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318; z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). W kontekście wskazanych wyżej okoliczności, skarga jest oczywiście bezzasadna.

W sprawie wniosku pozwanego o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Przepisu tego nie stosuje się w sytuacji gdy stroną, jej organem, przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (art. 87¹ § 2 k.p.c.). Odpowiedź na skargę kasacyjną w imieniu pozwanego złożył prokurent. Jednocześnie pozwany nie wykazał, aby zachodziła którakolwiek z okoliczności wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c. W związku z tym odpowiedź na skargę kasacyjną, zgodnie z art. 130 § 5 k.p.c. w zw. z art. 87¹ k.p.c., powinna podlegać zwrotowi bez wezwania do usunięcia braków. Tym samym nie jest możliwe uwzględnienie wniosku o zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.